

Ν Ε Α Ζ Ω Η

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ * * * * *

* * * * * ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΟΣ Ε' - ΑΡΙΘ. 55.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1909 * *

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ * *

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΦΑΟΥΣΤ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ.

Σὲ τοῦτα τὰ μυριόκλινα τρεμουλοψιδυρίσματα
καὶ κυμανατριχιάσματα,
ἔμεῖς τραβοῦμε παίζοντας κι ἀγάλι ἀγάλια σέρνομε
ἀπὸ τὶς ρίζες στὰ κλαδιὰ ὅλες τὶς βρύσες τῆς ζωῆς.
καὶ μιὰ μὲ φύλλα μιὰ μ' ἀνθούς στολιζομε βαρύφορτα
τὶς κυματοῦσες κόμες των, γιὰ τὴν αἰθέρια προκοπή.
πέφτει ὁ καρπὸς, συνάζεται λαὸς εὐθύς φιλόζωφος
καὶ τὰ κοπάδια, τρέχοντας μὲ βιὰ, μ' ἀσπούδα σπρώχνοντας
νὰ φᾶν καὶ νὰ βοσκήσουν,
κι ὅπως στοὺς πρώτους μπρὸς Θεούς, τὰ πάντα ἔμπρὸς μας σκύβουν.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ.

Καὶ μεῖς σ' αὐτὸν τὸ γυαλιστὸ καθρέφτη ποῦ λαμποκοπᾷ,
πέρα καὶ πέρα στὰ πλευρὰ τοῦ βράχου αὐτοῦ, κυλιόμαστε
στὰ μαλακὰ τὰ κύματα χαϊδευτικὰ σερνόμαστε,
ἀκούμε, ἀφιγγραζόμαστε
κάθε ἦχο, κελαϊδίσματα, καλαμοψιδυρίσματα·
κι ἂν εἶν τοῦ Πᾶνα ἡ τρομερὴ φωνή, τοῦ ἀποκρινόμαστε,
ἂν μουρομουρίζῃ ὁ ἄνεμος καὶ μεῖς τὸ ἴδιο κάγομε·
βροντᾷ; κυλοῦμ' ἐπανωτὰ καὶ τὶς δικές μας τὶς βροντὲς
σὲ τρανταχτὸ δευτέρωμα καὶ τρεῖς φορὲς καὶ δέκα.

ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ.

Ἐμεῖς πὶὸ ἐλαφροκίνητες, μὲ τὰ νερὰ τὰ τρεξιμιά
τραβοῦμε ὅλο ἔμπρὸς, γιὰτὶ μᾶς σέρον' ἐκεῖν' ἢ μακρινὴ
μυριόστολη λοφοσειρά·
κι ὅλο πὶὸ κάτω πὶὸ βαθιά, σὰ φεῖδια κυματίζοντας
λειβάδια καὶ χλωρονομὲς κι ἀπὸ τὰ σπῖτια ὀλόγυρα
δεντροκλήπους ποτίζομε.

Τὸ δείχτουν τῶν κυπαρισσιῶν οἱ ραδινὲς ἐκεῖ κορφές,
ποῦ πάνω ἀπὸ τὴν ἔξοχή, στὸ μακρὸς τῆς νεροσυρμῆς,
καὶ τὸν καθρέφτη τῶν νερῶν, ὑψώνονται στὰ οὐράνια.

ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ.

Σέρνεται ὅπου σᾶς ἀρέσει. ἔμεῖς ζώνουμε τριγύρω
ἔμεῖς γυροθορυβοῦμε τὸν κατάφυτο τὸ λόφο,
ποῦ στὸ κούτσουρό του ἐπάνω πρασινίζει γλωρὸ κλῆμα.
ἐκεῖ πᾶσα ἡμέρα κι ὥρα τοῦ ἀμπελοουργοῦ τὸ πάθος
βλέπομε καὶ τὴν ἀβέβαιη τύχη τοῦ θερμοῦ του ζήλου.
Ἡ μὲ δίκελλα ἢ μ' ἀξίνα, ἢ σωριάς ἢ δὲν ἢ κόβει,
στοὺς θεοὺς προσεύχεται ὅλους, ξέχωρα στὸ θιὸ τὸν Ἥλιο
Τὸν πιστό του ὁ Βάκχος δοῦλο λίγο γνοιάζει ὁ γυναικείας,
σὲ φυλλώματα ἢ σὲ σπήλαιο ξαπλωμένος παιχνιδίζει
μὲ τὸ νεώτατο τὸ Φαῦνο.

Ὅτι γιὰ τῶν ρεμβασιμῶν του χρειάζεται τὴ μισὴ μέθη
μὲ σ' ἀσκιὰ πρόχειρο πάντα μὲς σὲ κάδους μὲς σὲ στάμνες
στὰ δροσᾶτα σπήλαια τῶχει ὀλοχρονὶς δεξὰ ζερβά του.
Μὰ ὅταν οἱ θεοὶ σωριάσουν, καὶ μὲς σ' ὅλους πρῶτα ὁ Ἥλιος,
μὲ δροσόπαγα καὶ πάχνες καὶ μ' ἀνέμους καὶ μὲ κάψες,
τῆς Ἀμάλθειας τὸ κέρας,
ἐκεῖ ὅπου ὁ σιγαλὸς μας δούλευεν ὁ ἀμπελοουργὸς
ὄλ' ἀμέσως ζωντανεύουν:
κάθε φύλλωμ' ἀναδεύει καὶ θροεῖ κλῆμα στὸ κλῆμα,
τριίζει ὁ κόφινος, οἱ κάδοι κροῦν στενάζουν οἱ βυτίνες
ὄλα ὀλοῦθε στὸ μεγάλο τὸ ληνό, γιὰ τὸ χορὸ
τὸν τρανὸ τῶν πατητῶν.

Κ' ἔτσι ἢ ἅγια ἢ ἀφθονία τῶν ρωγῶν τῶν ζουμερῶν
μανιακὰ πατιέται ἀφρίζουν σκάνουν γίνονται ὄλα ἔνα
μ' ἀηδία ζουλισμένα.

Στ' αὐτιά τώρα ἤχοῦν κυμβάλων γαῖων τόνοι κ' οἱ λεζάνες,
γιατ' ἀπ τὰ Μυστήρια μέσα ἔχει ὁ Βάκχος ξεπροβάλλει
Νάτον! μὲ τοὺς τραγοπόδες καὶ τίς τραγοπόδισσές του
ποῦ τρεκλίζουν. καὶ στὴ μέση καὶ τοῦ Σίληνοῦ τὸ ζῆρο,
ὁ μακραύτης, ξεφωνίζει λιγερό κι ἀκρόατη.

Τίποτα πιά δὲν νηριοῦνται, κ' οἱ διχαλωτές ὄπλές
τὴ ντροπὴ ποδοπατοῦνε. καὶ στριφογυρῶν ἢ κάθε
αἴσθησι μὲς στὴν κραπάλη, ξεκουφαίνονται τ' αὐτιά!
ψηλαφοῦν οἱ μεθυσμένοι κατὰ τὰ ποτήρια κι ὄλες
παραβαρεμένες εἶναι καὶ κοιλίες καὶ κεφαλές.

Κι ἂν βασιτέται κάποιος, μόνον ποῦ τὸ θόρυβο αὐξάνει:
γιατὶ γιὰ νὰ κάμουν τόπο τοῦ καινούργιου μούστου, ἀδειάζουν
τὰ παλιά τ' ἀσκιὰ γοργά.

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ